

GAZETA W. KSIĘSTWA POZNAŃSKIEGO.

PRZEDPŁATA:

czwietrocznie dla miasta Poznania 1 tal. 20 sgr.
na całe Prusy 2 tal.

INSERATY:

1 sgr. 3 fen. od wiersza na 1 szerokość
przyjmują się tylko w ekspedycji.

Drukiem i nakładem Drukarni Nadwornej W. Deckera i Spółki w Poznaniu. — Redaktor odpowiedzialny: N. Kamieński w Poznaniu.

Telegraficzna wiadomość Gaz. W. Ks. Pozn.

Sanssouci, 18. Paźdz. o 11½ godz. przed połud. — Najj. Pan spał przez całą noc spokojnie, mimo to i wracającego apetytu, tylko zwolna wraca do sił.

Dr. Schoenlein. Dr. Grimm. Dr. Weiss.

Sanssouci 19. Październ. o 11½ godz. przed połudn. — Król równie spał przez całą zeszłą noc z małymi przerwami. Zresztą stan słabości Najj. Pana niemal taki sam dziś jak wczoraj.

Telegraficzne wiadomości.

Paryż, 16. Października. — Cesarz wyjedzie w przyszłą niedzielę do Compiègne.

— Według wiadomości z Madrytu z dnia wczorajszego podsekretarzowie stanu tak długo zatrzymują administracją ministerstw, aż Mon wróci z Rzymu.

— Z Pondichery donoszą pod dniem 4. b. m., że tam panuje spokojność. Monitor zdaje sprawę z odbytej przez cesarza rewii na polu marsowem.

— Reprezentant austriacki zasiadający w komisji reorganizacyjnej przesłał obszernie sprawozdanie do barona Prokescha o wyborach do dywanu, w którym dowodzi, że w wyborach zaszyły nadużycia. Poseł austriacki, w Konstantynopolu przedłożył owo sprawozdanie Porcie, która złoży je w swoim czasie paryskiemu kongresowi.

— W tej chwili upowszechnia się pogłoska, że poseł austriacki p. Hübner powołany został do Wiednia w bardzo ważnej sprawie.

— Z Hiszpanii donoszą, że się tam na rozruchy zanosi.

Berlin, 18. Października. — Najj. Pan raczył nadać byłemu landratowi Gottberg z w. Klitten order orła czerwonego 3 kl. na pętlicy, prob. Baedekerowi w Alberbek order orła czerwonego czwartej klasy, tudzież byłemu pobórcy Weigang w Jauer, tudzież inspektorowi oranżeryi Cornard w Berlinie powszechną oznakę honorową.

Berlin, 16. Października. — Każdy się biedzi teraz o monetę brzęczącą. Jedni przypisują to zakazowi zagranicznych biletów talarowych, drudzy ścisłowski w całej Europie na giełdach. Nam się zdaje, że drudzy mają po sobie rację, patrząc że skoro w Londynie diskonto się podwyższa to wszystkie banki europejskie idą za tym przykładem. Widać, że jak na produkta tak na pieniądze ceny się stanowią w Londynie. Jest to że tak rzec można, pierwszy kantor świata, który dzierży pieniężne interesa na całym świecie. Jest to jak w orkiestrze dęty instrument, od którego a nastrajają resztę instrumentów. Inni, co to nawykli z drobnych powodów wielkie wywodzić skutki, powiadają, że ten brak monety przypisać należy zakazowi biletów papierowych zagranicznych od 1 do 5 tal., których miejsce zastąpiły 10, 20 i t. d. talarówki. Skoro większa część sum, któremi rozrządzać można, składa się z wysokich biletów zagranicznych, przeto niedostatek czuie się daje mniejszych papierowych pieniędzy i srebra. Ma to też coś za sobą ale jest tylko podrzędnym momentem w obecnym finansowym niedostatku, główny powód upatrujemy w położeniu targu pieniężnego w Anglii. Dopóki więc powstanie sipoisowe w Indjach wyczerpywać będzie skarby brzęczące z Anglii, dopóty ścisł będzie panować po giełdach europejskich.

— Kolońska gazeta zamieściła dość zajmujący artykuł o ufortyfikowaniu Berlina i artykuł ten przedrukowały inne dzienniki niemieckie. Wskutek tego rozbiegają inne a szczególnie wojskowe dzienniki plan ufortyfikowania Berlina. Dotąd atoli niewiadomo, czyli rząd pruski ma podobny zamiar, lubo zaprzeczyć niemożna, jak powiada gazeta wrocławska ważności tego pytania patrząc, jak fortyfikują po innych krajach swoje stolice. Z tego powodu niedziwimy się, że i w Prusach temu celowi poświęcają uwagę, bo gdyby ta stolica przynajmniej 5 dni mogła się potrzymać w r. 1806, natenczas kłeski pod Prenzlau, Lubeką, Anclam i Starogrodem niebyłyby poniesione. Równie lata 1757 i 1760 przedstawiają przekonujący komentarz, jak rzeczą jest niebezpieczną oddawać stolicę nieuzbrojoną nieprzyjacielowi. Z drugiej strony trudno zaprzeczyć, że ważne powody sprzeciwiają się wykonaniu powyższego projektu, gdy położenie Berlina nie stosuje się na wyniesienie tej stolicy do fortecy pierwszego rzędu, ponieważ ją można ze wszystkich stron obejść i zamknąć.

Jeżeli więc o fortyfikacyach Berlina mówią, ściągając się to tylko może do założenia fortyfikacji, któreby go mogły strzedz od podejścia nagłego,

a i w tym przypadku zachodzi pytanie, czyli i na ten cel założone fortyfikacje byłyby stósowne. Przed rokiem mówiły niektóre dzienniki, że rząd ma zamiar resztę długu zaciągniętego w r. 1855 w ilości 30 milionów, użyć na obwarowanie Berlina, tymczasem pieniądze te obrócono na inne cele, a ministerstwo nieprzedłożyło nawet ani projektu podobnego. Ztąd wnosimy, że do zakładania fortyfikacji około Berlina nieprzyjdzie.

— Z najświeższych wiadomości telegraficznych wiemy, że w Hiszpanii został zamianowany admirał Armero prezesem ministerstwa, chociaż spodziewano się następcy po księciu Walencji w osobie Brawo Murillo, który jest typem absolutnego systemu.

Nord podaje powody, dla czego zawiedzione zostały nadzieje, ale brzmią one dziwnie jakkolwiek dziwić niepowinno, co nam przynoszą dzienniki i telegrafy z Hiszpanii. Według tych wiadomości miała królowa ochotę sama rządzić ministerstwem, czyli być prezydentem swojego ministerstwa, i dopominała się od Bravo Murillo, aby jej przydał wydziałowych ministrów ze wszystkich odcieni stronnictwa umiarkowanego.

Ponieważ na to Murillo przystać niechciał, jako przeciwnie konstytucyj, przeto królowa wybrała Armerę, ministra marynarki w ministerstwie Narvaeza od 1844—46, naczelnikiem nowego gabinetu, co jak Nord donosi, miało wzburzyć umysły w Madrycie.

— Sprawa księstw naddunajskich występuje naprzód, a stałość, z jaką Austria oponuje, budzi ciekawość, jak cała rzecz się rozwinie na konferencji paryskiej, gdy się zbierze w ostatnich dniach Listopada.

— Z Belgradu donoszą o areztowaniach wielu osób znakomitych, które miały się sprzyjać na życie księcia. Według dotychczasowych wiadomości zamach ten miał zostawać w styczności z planami daleko sięgającymi co do zmian politycznych. Ale rząd wpadł na trop sprzyśnienia i uprzedził spiskowych.

— Nord podał cały szereg sprostowań wiadomości, jakie krążyły po dziennikach pod względem zjazdów cesarskich. Dziś występuje z swego zaprzeczającego tylko stanowiska i daje sam coś pewnego i twierdzącego. I tak powiada, że w Sztutgardzie zgodzono się, na co też Prusy i Austria przystały, że sprawa holsztyńska niema być wniesioną do bundestagu. Nord uważa ten układ za szczęśliwy, ponieważ bundestag mając sobie oddaną sprawę księstw, wydałby rozkaz do obsadzenia Holsztynu kontyngensami rzeszy niemieckiej, poczem rząd duński wezwałby mocarstwa europejskie o pomoc. Tego właśnie postanowiono uniknąć i umówiono się o załatwienie sprawy tej po przyjacielsku jakby w kole rodzinnem. Król duński przedłożył nowe projekta, które będą więcej zastosowane do życzeń wielkich mocarstw i księstw, a księstwa sobie pozostawione i lepiej poinformowane, nicodmówią przyjęcia. Patrząc na głębsze powody w polemice w tej mierze prowadzonej między Zeit a Oestr. Zeitung, trudno spodziewać się innego wypadku, jak tego, który podaje Nord dzisiejszy.

Ze wszystkich kwestyi europejskich najważniejszą jest teraz wzrastające przesilenie finansowe w Paryżu i Londynie, które nawet przewyższa rok 1847. Gdyby ostatnie wiadomości z Indji nie zawierały nieco pomysłniejszych szczegółów, uatenczas przesilenie przybrałoby zatrwajające rozmiary, ale jak chwilowo rzeczy stoją, przynajmniej załatano nieco otchłań, rychlej czy później przecie przekroczy kanał rozdzielający Anglią od stałego ładu i takie kłeski poczyni, jak za obu oceanami, gdzie bankructwa za bankructwami następują.

Królestwo Polskie.

Warszawa, 14. Października. — Najj. Pan przeznaczył dla rozdzielenia między biednych, którzy podali do Jego ces. król. Mości prośby o wsparcie, rs. 100,000

Najj. cesarzowa i królowa, z powodu pobytu swego w Warszawie, przeznaczyła sumę rs. 10,000 na tutejsze zakłady dobroczynne. (K. W.)

Najj. Pan, w skutku najpoddanego przedstawienia zarządzającego ministerstwem oświecenia narodowego, uczynionego po poprzednim porozumieniu się z księciem namiestnikiem królestwa, raczył w dniu 11. Sierpnia r. b. najwyżej zezwolić na powiększenie w uniwersytetach cesarstwa liczby prawnych stypendyów królestwa polskiego z 20tu do 40tu, ażeby można było wysłać do uniwersytetów corocznie po 10 wychowawców, w celu dostarczenia królestwu większej liczby urzędników sądowych z wyższym uniwersyteckim ukształceniem, i ażeby stypendya mogły być udzielane nie tylko synom urzędników, lecz i osób innych stanów, szczególnie szlachty, którzy ukończyli z pożytkiem kurs nauk gimnazyalnych, a nie posiadają środków do dalszego kształcenia się w uniwersytetach.

Francya.

Paryż, 14. Października. — W sprawie księstw Naddunajskich dowia-

dujemy się, iż w istocie Anglia, a mianowicie Austria przyłączyła się do ostatniej noty tureckiej. To nie tylko Journal frankfurcki, ale i Nord utrzymuje. Nord podaje za źródło korespondencyą z Drezna, która twierdzi, że nota turecka wypływa z natchnienia p. Prokesza, i przy tej sposobności prawi niebardzo pochlebnie o polityce austriackiej. Pod temi okolicznościami zdaje się, że nie przyjdzie do zjazdu między cesarzem francuskim a austriackim. Korespondent ten podaje wiadomości w sprawie holsztyńskiej, w którą wierzyć nam się nie chce. Mówi on: Jednym z najbardziej zadawalających wypadków zjazdu w Sztutgardzie było postanowienie w sprawie holsztyńskiej. Kwestya ta nie pójdzie pod rozstrzygnięcie bundestagu; Prusy i Austria do tego się zobowiązały (?). Jestto postanowienie nader pożądane. Pan wiesz, mówi ten korespondent drezdeński Norda, że w obecnem położeniu tej sprawy, i przy drażliwej jej naturze, Niemcy oburzającej, bundstag, zawezwany niemógłby odmówić kontyngentu. Tem Dania byłaby zniewoloną odwołać się na mocarstwa, które jej byt zaręczyły były, i wezwać ich pomocy, której nie dałoby się odrzucić (?). Widzisz Pan przeto, że wojna powszechna nie tylko należałaby do oddalonych możliwości ale byłaby nieuchronna. Takie niebezpieczeństwo nie mogło ujszć mądrości monarchów francuskiego, rosyjskiego, pruskiego i austriackiego. Pewno, że gdyby Napoleon, jak jego oszczerecy utrzymują, miał ukrytą myśl wojenną, mógłby był zrzeczenie urzeczywistnić ją, potrzeba tylko, jak to mówią, dodać ochoty. Zamiast tego był on pierwszym, co zaproponował krok, mający na celu księstwa usunąć z widokręgu politycznego. Ani Austria, ani Prusy, kończy korespondent, nie będzie trudnić bundestagu tą sprawą, która się w gronie rodzinnym załatwi. Król duński poda nowe wnioski, bardziej zgodne z życzeniami stanów księstw, które same sobie oddane okazały się uleglejszemi.

— Rząd nie myśli wcale kłaść na liście kandydatów do tronu nowo rumuńskiego państwa księcia Murata, chcąc, jak mówią, aby i tu wolny ludność miała wybór.

— Wiadomości z Hiszpanii są smutne, bo zwiastujące obawę nowego wybuchu, jeżeli kryzys ministeryalna dłużej potrwa.

— Déбаты wyliczają stosunki pokrewieństwa pomiędzy monarchami którzy należeli do zjazdów sztutgardzkiego i wejmarskiego w następujący sposób:

Królewska rodzina wirtemberska połączona jest ściśle węzłami krwi z cesarską rodziną rosyjską. Panujący król wirtemberski Wilhelm I. miał za sobą pierwszą żonę w. księżnę rosyjską Katarzynę, jedną z siostr ces. Mikołaja. Hrabina Neipperg i królowa niderlandzka zrodzone są z tego małżeństwa. Król Wilhelm jest przeto przez sp. żonę swą wujem cesarza Aleksandra.

Siostra cesarza Aleksandra w. księżna Olga jest żoną następcy tronu wirtemberskiego, najstarszego syna króla z drugiego małżeństwa, zawartego z księżniczką Pauliną wirtemberską.

Siostrzenica króla wirtemberskiego, córka brata jego Pawła zaślubioną jest w. księciu Michałowi bratu cesarza Mikołaja; owdowiała w. księżna Helena z domu księżniczka wirtemberska jest ciotką cesarza Aleksandra.

Cesarz Aleksander znalazł się przeto w Sztutgardzie w gronie swęj siostry i szwagra, wuja i ciotek oraz wielkiej liczby krewnych pierwszego stopnia.

W Wejmarze dokąd się cesarz Aleksander udał ze Sztutgardu dla zjechać się z cesarzem Franciszkiem Józefem, niemniej ujrzał się w kole pokrewnem. W. księżę sasko-wejmarski Karol Aleksander jest synem w. księżnej rosyjskiej Maryi siostry cesarza Mikołaja, a starszej z dwóch córek żyjących jeszcze cesarza Pawła I. Cesarz Mikołaj bardzo kochał swą siostrę i jej dzieci, a miłość ta zaszczerpiła pomiędzy dworami wejmarskim i petersburskim najściślejszą i najszczerzą spójnię.

Spotkanie się cesarzów austriackiego i rosyjskiego w Wejmarze było niespodzianką dla wielu, było ono przygotowane od dawna za staraniem króla pruskiego. Król pruski chciał zgromadzić w Berlinie trzech cesarzów: Franciszka Józefa, Napoleona i Aleksandra, a w takim razie ani zjazd sztutgardzki, ani wejmarski nie byłby nastąpił. Lecz urazy dworu rosyjskiego do dworu austriackiego sprawiły, że odmowa ces. Aleksandra zniweczyła pierwszy projekt króla pruskiego, który odniósł jednakże w końcu zwycięstwo nad uporem swego siostrzeńca. Król ten będąc wistocie wujem cesarza rosyjskiego, jest także wujem cesarza austriackiego i naturalnym niejako pośrednikiem zbliżenia się pomiędzy obu monarchami. Dwór wiedeński życzył sobie tego zbliżenia z Rosją już od końca roku 1856. Po załatwieniu trudności zaszłych w kwestyi belgradzkiej gabinet wiedeński przesłał gabinetowi petersburskiemu komunikacyę, których tenże nie przyjął. Zdaje się, że czas wykryje przedmiot obrad zjazdu wejmarskiego, które gestą dla ogółu pokryte są zasłoną.

(Kor. Cz.) W niebytności dworu w Paryżu, ustały pogłoski o skutkach zjazdu sztutgardzkiego. Co piszą dzienniki o tym zjeździe nie warto jest wspomnienia. Jeden tylko artykuł Spectatora, chociaż w znacznej części błędny i dziwny, zasługuje na niejaka uwagę. Dziennik ten sądzi, że głównym powodem zjazdu była... ciekawość poznania się; że monarchowie mogli jednak z sobą rozmawiać, że rozmawiali zapewne o Indyach i Rumunii, że Napoleon III. zalecał zapewne księcia Murata na króla neapolitańskiego, lecz że Rosya przystać na to nie mogła. Koniec artykułu jest lepszy. Pokój, mówi Spectator jest pewnym, bo Anglia, mając ambarasy indyjskie, pokaże się cierpliwą, bo Rosya jest wycieńczoną i potrzebuje czasu, bo Francya przy niskości giełd kontynentalnych, nie byłaby w stanie zrobienia pożyczki. Ale pokój nie będzie wiecznym i zjazd sztutgardzki został neutralizowanym przez zjazd wejmarski.

Tureya przesłała cyrkularz wymierzony przeciw jednoci Rumunii. Constitutionnel nazywa go anachronizmem i nie przywiązuje do niego żadnego znaczenia. Konferencye, które rozstrzygną tę sprawę zbiorą się jak będą mogły najprędzej, to jest komisya dyplomatyczna w Bukareszcie prześle swój raport. Mogą się zebrać w Listopadzie, ale mogą być zwleczone do Grudnia.

Baron Mandeström nie wróci zapewne do Paryża. Książę Karol weźmie go zapewne za swego ministra spraw zagranicznych. Jest to maż biegły z duszą zimną lecz głęboko patriotyczną. Nowy ruch duński wchodzi w politykę ks. Karola. Szwedzi bawiący w Paryżu wymieniają kilka imion, które mogą wziąć sukcesyą po bar. Mandeström, ale rzecz ta jest jeszcze zbyt niepewna.

Déбаты i Siécle systematycznie przychylnie dla Anglii musiały się tłumaczyć i zmienić język w sprawie indyjskiej. Opinia francuska okazała się zbyt wyraźnie za Indyanami. Składki zbierane we Francyi na rodziny angielskie,

które ucierpiały w Indyach, pozostają bardzo szczuplemi. Natomiast Anglicy bawiący w Peryżu dają hojnie. Ostatniej niedzieli, w małej kapliczce Rue Royale, zebrano 5000 fr.

P. de Bourbolon, pełnomocnik francuski, przesłał do cesarza chinckiego reklamacye Francyi o zgwałcenie traktatów i zamordowanie ojca Chapdeleina, i teraz czeka. Cześć zapewne będzie długo, bo Francya sama jedna reklamacyi swoich i europejskich poprzeć nie może. Siły lądowe Anglii w Chinach są prawie żadne a Francyi jeszcze mniejsze, a bez sił lądowych nie počząć mocarstwa zachodnie nie mogą.

Zaszła znowu w Hiszpanii kryzys ministeryalna i to w chwili największej przewagi Narvaeza. Tak się to zwykle dzieje w Hiszpanii. Kryzys wysła nie z narodu lecz z dworu. O takiej kryzys, którą byle co może przemienić, nie można pisać z Paryża. Dużo jest zawsze Hiszpanów w Paryżu. Hiszpanie znaczą w świecie paryzkim, bo są bogaci. Anglicy znaczyli ale znaczyć przestali. Wracają oni tłumami do siebie. Dziwny to jest naród! Jak dotknie go nieszczęście, garnie się zwykle do siebie, skupia się, pogrąża w życiu krajowców i nieszczęście zwycięża.

Cesarzowa nie mieszka w Chalons lecz w obozie baraku cesarskim. Cesarz sam daje wszystkie rozkazy. Głos jego jest trochę stłumiony, ale komendy wychodzące z jego ust mają być bardzo trafne. D. 11. cesarz odbędzie ostatnie wielkie manewra i dzień potem obóz zostanie zwinięty. Obóz skarży się na chłód i wilgoć, a cesarz oszczędza żołnierzy. Fortyfikacye, które robią się w obozie nie są w rodzaju werońskich i linzkich, lecz w rodzaju zwanym »Lignes Rogat«. Są to fortyfikacye pół połowe pół stałe. Są one dopiero zaczęte i nie zostaną skończone aż za lat parę. Od wojny krymskiej, korpus oficerów francuskich jest znacznie młodszy. Są generałowie, którzy mają zaledwie lat 40. Oficerowie francuscy, nie są wielkimi teoretykami, lecz praktycznymi i posiadają żołnierski aplomb. Nabywają go pełniąc na manewrach komendy wyższe niż ich stopień.

Minister Fould, posiadający zupełne zaufanie cesarza, jedzie do Algeryi, jak mówią, w interesie dróg żelaznych.

Na zgromadzeniu towarzystwa wzajemnej pomocy w Breves, bar. Thouvenel powiedział dobrą mowę o potędze pracy, która wchodzi w zakres epoki w której żyjemy.

P. August Thurneissen apelował od wyroku, który go powołał do odpowiedzialności za upadek Karola Thurneissena. W procesie nie figurują wcale Rosyanie. Majątek dwóch Thurneissenów nie wynosi jak 3 miliony, a strata samych polskich pieniędzy przechodzi 18 milionów.

Dotąd kto przyjeżdżał do Francyi swoim powozem, musiał składać na oranicy $\frac{1}{4}$ jego wartości i jeżeli odjeżdżał w ciągu 3. lat, odbierał sumę lecz ze stratą $\frac{1}{4}$. Był to podatek na powozy zagraniczne. Dzisiejszy rząd zniósł ten podatek i postanowił, że cała suma będzie oddawana właścicielom powozów, lecz skrócił termin prekluzyjny od lat 3. do 6. miesięcy.

Anglia.

Londyn, 13. Paźdz. — Mówią, że rząd nie jedną wiadomość nadeszłą z Kalkuty zataił, mianowicie taką, o której prawdzie nie był przeświadczonym. Do wiadomości tych należy i ta, że przerwana została komunikacya między Kalkutą z jedną, a Allatrachad i Benares z drugiej strony. Z tego że rokosz powstał w Bhopal, widać, że wiadomości o zupełnej spokojności w centralnych Indyach przesadzono, boć Bhopal w środku Indyi centralnych leży. I to nie jest bez znaczenia, że pułk krajowy z Peszawer, który podniósł broń, rozbrojony został.

Londyn, 13. Października. — Giełda jest w stanie bardzo przytłumionym i nie może przyjąć do siebie okazując mało ochoty do czynności. Przy rozpoczęciu działania na giełdzie gruchnęła wieść, że bank dziś jeszcze podniesie dyskonto swoje na 8 od sta. Niestało się to, lecz mówią, że pewnie podwyższenie nastąpi pojutrze, lecz jak tu powszechnie utrzymują, to i to nie pomoże, i rząd, jak przed 10 laty, i dziś będzie zniewolony aktowi bankowemu odjąć moc obowiązującą. Takie wieści w połączeniu z raportami o nowych upadłościach domów handlowych w prowincjach, i przebąkiwanie o zanoszeniu nowych wypadków domów wielkich w Londynie, to wszystko działa nader niekorzystnie na obieg interesów pieniężnych.

— Do Londynu nadeszła dnia 13. Października następująca telegraficzna wiadomość:

Kolumna połowa jen. Haveloka w Luckno. Jenerał Havelok był jeszcze w Cawnpur, oczekując wsparcia, a Luckno nie przybieżono na odsiecz. 1270 ludzi znajdowało się 3. albo 4. w Allahabad, 600 ludzi pieszych posunięto z baterya artylerji ku Cawnpur, jenerał Oktron miał się zaraz za nimi posunąć z resztą piechoty dnia 5. Września. Spodziewał się on dostać się 11. lub 12. do jenerała Haveloka, którego zawezwał, aby wszystko miał w pogotowiu do przeprawy.

Włochy.

Rzym, 30. Września. — Ojciec św. na prośbę rady ministrów zabronił wywozu winogron, moszczu, win zwyczajnych i octu z Państwa Kościelnego. Monsigr Mateucci dyrektor policji zabroni palić cygar w teatrze i w teatralnem zabudowaniu. Przestępcy nie wolno będzie przez 6 miesięcy wchodzić do żadnego teatru. Z rozkazu ojca ś. w kolegium rzymskiem zostaje założonem obserwatoryum magnetyczne.

Wedle kilku dzienników włoskich odkryto we Florencyi jedną z najciekawszych ksiąg na świecie. Jestto rozprawa Danta *de vulgari eloquio* drukowana podczas jego wygnaania r. 1300 (sic). Cóż się stanie z pierwszeństwem sławnej biblii Gutemberga odbitej dopiero w połowie następnego wieku?

Armonia z 13. Września zawiera bardzo zajmujący artykuł w którym szeroko rozprawia o Towiańskim i o jego sekcie i oplakuje szerszenie się o onęj w Turynie. Wyznawców takowej zowie Toviansciani; są to włoscy Towiańszczycy. Ukazanie się towianizmu we Włoszech wywoła zapewne uroczyste potępienie tego kacerstwa przez Rzym.

Azja.

Od swego korespondenta tryestkiego odbiera Times następującą telegraficzną wiadomość:

Tryest, 12. Października.

O bezpieczeństwie załogi Luckna nie można wedle wiadomości nadeszłych wcale powątpiewać. Jenerał Neill nadesłał był wiadomości z Lukna z 2. Wrze-

